

Sygn. akt VI GC 1184/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Sp. z o.o. Sp.k. w L.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp.k. w L. kwotę 3 800,05 zł (trzy tysiące osiemset złotych pięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 701,23 zł (siedemset jeden złotych dwadzieścia trzy grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1184/17/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w L. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 6 933,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 19 sierpnia 2015 r. samochód marki B. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność T. M. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłaciła odszkodowanie w kwocie 12 926,49 zł. Poszkodowany w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu zlecił powódce wykonanie kalkulacji naprawy, z której wynika, że koszty niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu przed zdarzeniem wynoszą 19 859,83 zł. Na podstawie umowy cesji

wierzytelności powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność jaką ten posiadał wobec pozwanej z tytułu poniesionej szkody w ww. pojeździe. Powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności i wezwała ją do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Wezwanie to nie odniosło zamierzonego rezultatu. Powódka niniejszym pozwem dochodzi odszkodowania w wysokości różnicy pomiędzy wyceną kosztów naprawy, a wypłaconym przez pozwaną z tego tytułu odszkodowaniem.

W dniu 23 czerwca 2017 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygnaturze akt VI GNC 1223/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana (...) S.A. w W., wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Na uzasadnienie pozwana podniosła, że ustalony przez nią koszt naprawy pojazdu i wypłacona kwota odszkodowania pozwalają na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia biorąc pod uwagę rok produkcji, a także przebieg pojazdu. Wskazała, że pojazd został już naprawiony w związku z czym powódka powinna udowodnić wysokość poniesionej s. innymi środkami dowodowymi niż kosztorys prywatny. Powódka nie przedstawiła jednak żadnych innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W tej sytuacji w ocenie strony pozwanej brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2015 r. samochód osobowy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego T. M. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 79).

Pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłaciła odszkodowanie w kwocie 12 926,49 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 27-34), decyzja pozwanej z dnia 8 września 2015 r. (k. 39), akta szkody na płycie CD (k. 79).

Poszkodowany w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu zlecił powódce wykonanie kalkulacji naprawy, z której wynika, że koszty niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wynoszą 19 859,83 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 35-38).

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności powódka nabyła od poszkodowanego T. M. wierzytelność przysługującą temu ostatniemu względem (...) S.A. w W. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 19 sierpnia 2015 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem (k. 43-45).

Pismem z dnia 26 kwietnia 2017 r. powódka zawiadomiła pozwaną o dokonanym przelewie wierzytelności i wezwała ją do zapłaty kwoty 6 933,34 zł tytułem pozostałej części odszkodowania.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 8-9), pełnomocnictwo (k. 11), zawiadomienie (k. 46).

Biegły sądowy M. D. ustalił, że teoretyczny koszt naprawy samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 16 726,54 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 83-93).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Brak było jakichkolwiek powodów aby dowodom tym odmówić waloru rzetelności i prawdziwości.

Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego M. D.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoryczny i zostały należycie umotywowane.

Ponadto Sąd postanowił oddalić wniosek o dowód z zeznań świadka T. M. albowiem jego zeznania na okoliczności wskazane w sprzeciwie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Oddaleniu podlegał również wniosek strony powodowej o wykonanie opinii uzupełniającej przez biegłego albowiem opinia główna sporządzona została w sposób pełny i rzetelny, a okoliczności na podstawie których miała być sporządzona opinia uzupełniająca nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa, stanowiły art. 822 § 1 k.c. oraz przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 ww. ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych, o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Poszkodowany oraz powódka zawarli umowę przelewu wierzytelność w dniu 26 kwietnia 2017 r. wobec czego w niniejszym procesie powódka ma prawo dochodzić wszelkich roszczeń, które przysługiwały poszkodowanemu wobec pozwanej z tytułu szkody z dnia 19 sierpnia 2015 r.

Kwestią sporną pomiędzy stronami był sposób naprawienia szkody. Powódka wносиła o zasądzenie uzasadnionych kosztów naprawy. Pozwana wywodziła natomiast, że powódka nie wykazała faktycznych kosztów naprawy pojazdu.

Zarzut czyniony przez pozwaną nie mógł się jednak ostać w niniejszej sprawie. Wskazać należy, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88). Również w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt II CNP 41/17) wskazał, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej

polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy.

Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Ponadto w w/w wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że z wyjątkiem sytuacji kiedy szkoda jest szkodą całkowitą, niezgodnym z prawem jest ustalanie wysokości odszkodowania inaczej niż na podstawie hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być również kosztem przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Reasumując, odszkodowanie należne powodowi w związku z uszkodzeniem pojazdu należy określić według wskazanej przez biegłego wysokości kosztów naprawy. Koszt ten wyniósł 16 726,54 zł brutto. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego sądowego. Stąd też Sąd przyjął, że należna powodce kwota odszkodowania z tytułu kosztów naprawy to 3 800,05 zł (16 726,54 zł określone przez biegłego pomniejszone o 12 926,49 zł wypłacone dobrowolnie przez pozwaną).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 800,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z 817 k.c.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 3 800,05 zł, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 3 133,29 złotych (6 933,34 zł – 3 800,05 zł = 3 133,29 zł) oraz dochodzonych od tej kwoty odsetek orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Na koszty procesu strony powodowej w sprawie składały się kwoty: 347 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalony zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w kwocie 1 800,00 zł oraz 597,60 zł tytułem kosztów opinii biegłego z uwzględnieniem uiszczonej zaliczki na biegłego sądowego, co daje łączną kwotę 2 761,60 zł. Na koszty procesu strony pozwanej składały się kwoty: 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszt zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 zł, co daje łącznie 1 817 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 4 578,60 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 55% wobec czego pozwana winna zwrócić powodce kwotę 701,23 zł ($4 578,60 \text{ zł} \times 45\% = 2 060,37 \text{ zł}$; $2 761,60 \text{ zł} - 2 060,37 \text{ zł} = 701,23 \text{ zł}$), o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk